

BETH GARRODOVÁ

*Vánoční
seznam*

COO
BOO

Vánoční seznam

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

COO
BOO

Beth Garrodová
Vánoční seznam – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vánoční
seznam

BETH GARRODOVÁ

*Vánoční
seznam*

COO
BOO

Přeložila Veronika Trusová

ALL I WANT FOR CHRISTMAS

Text © Beth Garrod, 2020

Cover © Adobe Stock and Getty Images

Translation © Veronika Trusová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7661-348-5

ISBN e-knihy 978-80-7661-365-2 (1. zveřejnění, 2021)

ISBN e-knihy 978-80-7661-366-9 (1. zveřejnění, 2021)

ISBN e-knihy 978-80-7661-367-6 (1. zveřejnění, 2021)

PRO MUMÍŇKA
DÍKY TOBĚ PRO NÁS BYLY
VŠECHNY VÁNOCE KOUZELNÉ –
A VŽDYCKY BUDOU.

ČTYŘICET DVA DNŮ DO VÁNOC...

Je to vážně tak hrozné, nasadit santovskou čepici na seschlou dýni? Udělala jsem to tak jako tak a pak jsem na sebe natáhla elfí overal. Zřejmě nezvládl poslední prací cyklus, protože mi nohavice končily v pülce lýtek a na prsou se místo H skvělo už jen **□**. Ale copak to někomu vadí? Mně fakt ne. Bylo 14. listopadu, přehrávala jsem si svůj vánoční playlist a všechno šlo podle plánu. Zmrzlé kotníky mi nijak nezabrání dodržet tradice (tedy pokud by tradice nespočívala v nošení vlněných ponožek).

Vsedě na kraji matrace jsem se natáhla pod postel, vyndala ošoupanou krabici od bot, odfoukla prach z víka a odlepila jsem z ní izolepu. Tenhle okamžik miluju. Každíčký. Rok.

A tam už to na mě čekalo. Vánoční přání a v obálce několik přeložených listů papíru. Slupla jsem kousek čokolády (vlastně dva, ale samotnému kousku by beztak bylo smutno) a otevřela jsem obálku.

Šťastné a veselé, Holly!

Jestli tohle čteš, znamená to jediné. Jsou Vááááánoce. Nebo se aspoň blíží. Gratuluju, že jsi přežila těch nesmyslných ostatních deset měsíců. Sněží aspoň? Ve jménu vši vánoční nálady a vůně skořice doufám, že jo.

VLASTNĚ. POČKEJ. Uskrkáváš teď něco s perníkovou příchutí? Jestli ne, tak to VYŘEŠ dřív, než budeš číst dál – protože tohle bude veelká věc.

To, co držíš v ruce, totiž není jen obyčejné vánoční přání. Kdepak. Je to stroj času do těch nejlepších Vánoc vůbec. Tenhle rok to bylo vážně SUPER.

Nesmím vynechat jediný detail. ANI JEDEN. (Jestli jsi to nepochopila, tak se ti snažím naznačit, že si máš začít dělat poznámky. . . okamžitě.) Ber tohle přáníčko jako nedocenitelný poklad. Něco jako. . . třeba. . . Mona Lisa. Ale LEPŠÍ. Ta totiž nemá sladkosti.

Nebo možná má. . . a právě proto se tak usmívá??

Takže jak začít. . .

Zpívání koled dopadlo SAMOZŘEJMĚ výborně. Hlavně díky matčině kamarádce Carol, která nikdy nevynechá koledy u hlavního vánočního stromčku ve vesnici. Vážně by mě zajímalo, jak může tvrdit, že žádnou z koled nezná, AČKOLI JSOU KAŽDÝ ROK NAPROSTO STEJNÉ UŽ OD CHVÍLE, CO LIDI VYNALEZLI VÁNOCE??? A jako obvykle neznala text. Ani melodii. Ikonické.

Pak jsme vyrazili domů na náš legendární vánoční večírek. Chvilku jsme jen tak postávali a předstírali, že nám chutnají masové košíčky (a já všem vykládala, že dřív byly podloublé jako Ježíškovy jesličky), pak jsme si s Naomi daly závod v co nejrychlejším spořádání všech růžových lentilek, aniž by si tobo někdo všiml (mamka si vážně myslí, že jich prostě do krabiček dávají málo?! Muabaha!) a pak jsem všechny vyhnala na zahradu. Mamku, jejího nového kluka, dvojčata, ségru, Ruby, Freda – všechny.

A pak, POZOR, to je to nejlepší překvapení! Proplížila jsem se do zahrady dřív a všem jsem nachystala sladěné overaly – i s prvními písničky jejich jmen. Zabraly mi celé týdny! Dobře, takhle s odstupem musím soublasit s Fredem, že sedm kusů oblečení ve tvaru lidských postav vlajících ve tmě na zahradě vypadalo poněkud strašidelně. ALE když se mi podařilo přesvědčit dvojčata, aby přestala ječet a šla zpátky ven, tak je všichni obdivovali a oblékli si je.

Nechci se moc vytabovat, ale vypadali jsme Fan.Tas.Tic.Ky. Letošní vánoční překvapení se mi vážně vydařilo. Společná fotka dopadla skvěle. (Mamka ji dala na ledničku – pěkně přes tu, kde Naomi udělala autoškolu. Hababa.) Chyběl jenom Colin. Jeho overal jsem vyrobila ze starého svetru, ale nějak jsem zapomněla, že psi mají čtyři nohy. . . a hlavu. Takže jsem mu v podstatě vyrobila zbytečně složitou obří ponožku.

KAŽDOPÁDNĚ.

Máma a Její Nový Kluk popíjeli svařené víno a bavili se o tom, že se z něj alkohol teplem vypařuje (což byla evidentně LEŽ, vzhledem k tomu, jak bu-lákali), a Ruby, Fred a já jsme zdrbli ke mně do pokoje, abychom dodrželi nej-světější vánoční tradici. Promítání Vánočního skřítka. Saaaaantooooo!!!! Fred se tentokrát do celé té scény s jezdicími schody vážně položil. Ruby byla skvělá a Fred byl. . . no, Fred. Hádám, že o provaz se už příště pokoušet nebude – a je otázka, kdy bude zase moct normálně chodit, po tom, co jsem viděla, jak pajdal. Vyměnili jsme si dárky – ten od Freda vypadal hodně jako dva dlouhé Toblerone za sebou. (SPOILER: Určitě si dovedeš představit, jak nadšená jsem byla, když jsem zjistila, že to jsou. . . dva Toblerone, slepené do řady za sebou. Moji kamarádi jsou NEJLEPŠÍ.) Pak všichni odešli a zůstaly jsme jen já, mamka a Nay. Pověsily jsme si punčochy a šly jsme spát.

A PŘI. VŠECH. SVATÝCH. ROLNÍČKÁCH.

Ráno bylo ještě lepší?!

Vstala jsem brzo (ještě před osmou, Toblerone je skvělá motivace), abych překvapila mamku vánoční snídaní, ale už byla vzbůru. A oblečená jako paní Santová!! Spustila jsem svůj vánoční playlist a tančily jsme v kuchyni a čekali, až se vzbudí i Naomi (což trvalo věčně, i když jsem čtyřikrát velmi blasitě prošla kolem jejích dveří). Pak jsme otevřely punčochy a sluply čokoládové kolečky. Mamka se zase tvářila překvapeně, když měla v punčoše dárky, jako bychom jí je nedávaly každý rok, ale zřejmě je to taky nová tradice!

Jako obvykle jsem se napatlala vším make-upem, který jsem dostala, takže jsem vypadala pěkně (čti: pěkně děsivě) ještě před desátou ranní,

a samozřejmě jsem si oblékla všechno nové oblečení bez ohledu na to, jestli k sobě ladilo. Rozdávání dárků zpod stromečku se trochu zdrželo, protože došlo k menší nehodě s mou čokoládovou kolekcí (respektive jsem ji celou kromě Snickersek snědla) a z toho obyčejného se k dárkům mi pak bylo. . . všechno. Naomi pak ovšem dostala ten geniální nápad otevřít krabici luxusních čokolád od táty a kupodivu se ukázalo, že moji situaci vyřešilo sníst víc čokolády. Kdo by to byl řekl?

Mamce i Nay se moc líbily moje dárky. Koupila jsem jim totiž lístky na kurz pečení s jedním z vítězů Peče celá země (uť, stály mě všechny úspory). Jen Naomi se začala tvářit nějak divně a já nechápala proč, než jsem otevřela svoje dárky a zjistila, že jsem od ní taky dostala lístek! Stoprocentní výsledek! Tvrdila, že to byla intuice starších vyšších sester. (Fred mi později omylem naprášil, že jí ten nápad nasadil do hlavy on, když jsem o té soutěži nepřestávala žvanit.)

Ruby se dárek taky líbil – ruční zrcátko s nápisem „A cenu za nejlepší herečku v hlavní roli získává. . .“ kolem dokola. Dala jsem jí ho, aby ho mohla používat před castingy, když tam nemůžu být, abych jí připomněla, jak je skvělá. Ruby, člověk, kterého jsem za šestnáct let neviděla projevit jedinou emoci, mi zavolala a vypadala docela. . . usazeně. V dobrém smyslu. TO UŽ BYLO MOC! Asi i proto jsem se rozbulela, když jsem otevřela dárek od ní – sněžítko s kluzištěm v Central Parku, které taky poupravila! (Víceméně k věci – náš nový běžový koberec může potvrdit, že moje linky rozhodně nejsou voděodolné.) Je to ta nejdokonalejší věc na světě. Stojí na něm. . . počkej, dojdou pro něj. . .

„Zatřes mnou a dej se do snění,
na Vánoce se přání vyplní.“

** Na rovinu, už jsem to zkusila asi tisíckrát, ale zatím se mi přání nesplnilo, protože jsem se zázrakem nepřenesla do New Yorku. **

** Ještě víc na rovinu, třepala jsem s ním celou dobu, co jsme se s Nay dívaly na vánoční koncert z Madison Square, ale pořád nic. ZATÍM. **

Ugh?! Už jsem ti říkala o dvojčatech? Jak to, že ne? No... protože celý den strávila tím, že běhala po bytě s krabicí na hlavě. Jedna krabice, čtyři noby. Proti gustu žádný dišputát. Musí to být legrace, když je člověku pět. I Colin se na ně díval, jako by jim hráblo, a to mezi jeho nejoblíbenější činnosti patří olizovat troubu.

Což mi připomíná. Důležitá věc. COLIN SE ZTRATIL!

Někdy okolo druhé odpoledne. Všechny jsme obvolali, jestli ho neviděli – dokonce i Carol, která dorazila i s baterkou, ačkoli bylo venku ještě světle.

Ale hádej, kdo ho nakonec našel? JÁ. Ležel rozplácnutý v šatníku pod schody na kabátech a vypadal jako balon se čtyřmi packami. Ani nemrkal. Samozřejmě jsme všichni zpanikařili. Carol vytočila záchranku (a ti ji upozornili na to, že obvykle neřeší psy). Ale pak... Mamka našla pod kuchyňským stolem prázdný talíř. Ano, náš Jack Russell teriér, který vypadá jako mrňavý Žvejkal, nějak strhl ze stolu celého krocana. A sežral ho. Vánočního krocana. Do posledního kousku?! Fakt – ten krocán byl větší než on. Není divu, že se mu nepodařilo dosáhnout všemi čtyřmi packami na zem naráz – to přečpané břicho mu to nedovolilo. A to já zase respektuju. Tedy vlastně mi nic jiného nezbyvalo. Stejně viděl, že se mi předtím s čokoládou povedlo něco podobného. (Stjně jako každý rok předtím.) (A nejspíš i příští rok.)

Maminku ten krocán mrzel, ale ujistili jsme ji, že na vánoční večeri jsou stejně nejlepší přílohy, a do trouby jsme strčili pár mražených hamburgerů. Kdyby Colin sežral párky v těstíčku, to už by byla jiná.

Ale pak. PAK. Se to stalo.

*** PAUZA NA NAPITÍ A HLUBOKÝ NÁDECH. Musím se připravit na to, že si to teď prožiju znovu. ***

Zničebonic někdo zazvonil.

První nápad: vrátila se Carol, aby nám řekla, že Colinovi záchranku přeci jen zavolala.

Druhý nápad: Fred dorazil dřív, protože si spletl čas (nebo den).

Ale ne. Velké ne. BYL TO WOODY.

Jako že láska-mébo-života Woody.

Woody, kvůli kterému mě napadají nejrůznější nevhodné myšlenky, když mám jenom napsat jeho jméno

Woody. . .

*(promiň, na chvilku jsem se
velmi nevhodně zamyslela)*

Otevřela jsem dveře a on povídá: „Říkal jsem si, že bych měl na Štědrý den překvapit svoji holku.“ Jako ve filmu!! A v rukou držel takovou tu velkou červenou kytku. (Už jsem si zjistila, že to je vánoční hvězda. TO JSOU VĚDOMOSTI.)

A pak, jako na povel. . . začalo sněžit.

Nejromantičtější. Vánoční. Okamžik. Na. Světě.

*Napadlo ho, že bychom mohli vzít Colina se projít (nebo se nechat nést, vzhledem k jeho přejedení), a vyrazili jsme kolem radnice, kde jsme si dali první pusu (17. listopadu, 20:23). A tentokrát tam bylo i jmelí. A, no, nerada bych řekla něco nevhodného. . . ale zastavili jsme se pod ním. . . a. . . **BYLA TO TA NEJLEPŠÍ PUSA, JAKOU JSEM KDY ZAŽILA. NEJLEPŠÍ.***

**** UF, MUSELA JSEM SI DÁT PAUZU NA OVÍVÁNÍ OBLIČEJE ****

Vážně ta nejlepší (i když je pravda, že to nemám zrovna moc s čím porovnávat, hababaha). Woody se na mě nejdřív podíval, já byla úplně mwwwwhhhwwwbbwwbbww (to má znít, jako že se rozpouštím), a řekl mi, jak moc mě má rád.

Sexy. Romantické. Vánoční. A k tomu sněžilo! A měla jsem vánoční hvězdu! (Netuším, proč jsem ji nesla s sebou.) Ale co je komu po tom! (Tedy kromě

Carol, která se vynořila zpoza rohu a prakticky do nás narazila, načež asi pět-krát řekla „mě si nevšímejte“, čímž jsme si jí rozhodně všimli, a nakonec zakopala nejdřív o kytku a pak o Colina.)

Když jsem se vrátila domů, musela jsem si na chvilku sednout a vydýchat to. Naomi se mě pořád ptala, proč se křením, jako bych se dívala na nejnovější klip Harryho Stylese.

Pak se stavil Fred a já mu ukázala svoji květinu (pojmenoval ji Jitka Kytka). Pořád měl na sobě overal, který jsem jim včera dala (Fred, ne Kytka). Ptala jsem se, jestli si ho mezitím vůbec sundal, a jeho odpověď byla. . . přinejmenším vyhbávavá. Dárek se mu moc líbil (deset balení čokopiškotů mazaně poskládaných do X). A pak už to byla klasika. Nabázeli jsme si polštáře na zem před televizi, zavrtali se pod deku a mamka s Nay pod drubou. Pustili jsme si vánoční díly našich nejoblíbenějších seriálů, bráli bry a snědli všechny jedlé dárky, ačkoli už jsme dávno byli přecpaní a. . . lepší už to být nemohlo. (I když jsme si bráli převážně na to, že neslyšíme zvuky, které vydával Colin, když splaskával.)

Ještě teď se usmívám. . . deset dní poté.

Ještě nikdy jsem se o NIC nestarala tak pečlivě jako o Kytku. Je to prakticky moje a Woodyho první dítě.

Což mě přivádí k. . . DOTAZŮM.

Jak se daří Kytce? Je stále naživu?

Nechal ti Woody svoji mikinu? Voní pořád jako on? (Takže božsky.)

Co Ruby — prosím, řekni mi, že se dostala na letošní pantomimu?

A. . . na záávěr. . .

Vím, že každý rok tvrdíš, že zařídiš, aby tyhle Vánoce byly ještě lepší než ty předchozí, ale fakt, JAK JE NĚCO TAKOVÉHO MOŽNÉ?! Doufám, že už jsi začala plánovat.

Takže. . . to je všechno. KONEC LETOŠNÍHO PŘÁNÍČKA.

Šťastné a veselé! Jdi obejmout maminku, řekni jí, že ji máš ráda, a pak už víš, co dělat. . .

VYSTAV SI PŘÁNÍČKO A MŮŽEŠ OFICIÁLNĚ ZAHÁJIT
VÁNOCE. ŠŤASTNÝ A VESELÝ!!!

Holly (z ložiska) (takže duch minulých Vánoc)

PS – Mamka zmínila, že si vždycky přála kalendář s fotkami členů rodiny. Nápad na dárek?

PPS – Nakup piknikové salámky. Nebo jednu krabici schovej. Ukázalo se, že jimi Fred tiší úzkost, když nemůže přijít na to, či jméno má na papírku přilepeném na čele při Hádej, kdo jsem.

PPPS – I když se Colin tváří jako lenoch, dokáže se podezřele lehce vysplhat na stůl. DEJTE JÍDLO NĚKAM VÝŠ.

PPPPS – Jo a zdá se, že se máminu Novému Klukovi nelíbí nová předvíka Nový Kluk. Několikrát mi zdůraznil, že jsou spolu už čtyři roky. Možná bychom mu letos mohly začít říkat jménem? Colin. A psa Colina přejmenovat na Psa Colina. . .?

Ne, úplně vidím, jak se tváříš, a naprosto soubhlasím. MOC BRZO. Máš pravdu.

PPPPPS – Poslední věc, přísabám. Nezapomeň nezapomínat zlatá vánoční pravidla.

Nikdy neodmítej horký nápoj.

A:

Nikdy nevynechávej vysoké tóny v „All I Want For Christmas Is You“.
Mariah by si to nepřála (i když Colinové možná ano).

KAPITOLA PRVNÍ ELLE

Kdo by tušil, že mezi sebou máme profíka? @OneElleOfATime co by mě to stálo?

Zveřejnění mé manikúry se sněhovými vločkami proběhlo úspěšně. Neskutečné, co se dá udělat s dobrým filtrem, nikdy za ně nepřestanu být vděčná. Ani za návody na YouTube.

Protáhla jsem si záda, opřená o plastový model Santy v životní velikosti, a odpověděla jsem.

Tebe? Nic! Až budeš příště v New Jersey, napiš mi do DM 😊👑

Myslela jsem to úplně vážně. @Beckywiththemediocrehair zbožňuju, i když jsme se nikdy nepotkaly naživo. Ale i to mělo svoje výhody – kdyby viděla naživo moje nehty, všimla by si, jak chaotická moje manikúra ve skutečnosti je. Asi jako já celá.

Nemůže být normální trávit víkend shrbená v nákladovém prostoru dodávky vašich rodičů, zaparkované v jedné z nejlepších čtvrtí ve městě, zatímco si už druhý den nestíháte ani umýt vlasy, a potit se nad domácím úkolem z matematiky.

A tahle ulice byla vážně něco. Samozřejmě. Byl to *vždycky* ten největší dům, kde chtěli mít vánoční výzdobu pověšenou jako první. Mamka říkala, že tyhle rodiny stejně netráví Vánoce doma – jen nechtějí, aby měl někdo jiný lepší výzdobu. Ha. Pravý smysl Vánoc, fakt.

Dům, na který zrovna naše rodina prakticky kydala vánoční výzdobu, vypadal jako kombinace Bílého domu a... ještě většího Bílého domu.

Ovšem já jsem tady nebyla proto, abych něco zdobila. Já jsem se snažila spočítat příklad.

Bod (a, b) se nachází na funkci $f(x)=2x$ $x > \dots$ číslapísmenkačíslačárky

Co můžu dostat za známku, když napíšu „vygooglujte si to“? Radši jsem přesunula pozornost zpět k upozorněním v telefonu.

Booožííí. Já mám na nehtech pořád dýni a odlupujícího se kostlivce. Vyměníš?

Odpověděla jsem:

 napůl sloupané jsou taky styl!

Popravdě jsem si nehty nalakovala teprve včera a už byly oloupané. Ovšem pravda nehraje na internetu velkou roli. I tak ale můj příspěvek udělal, co měl. 23 132 followerů. Paráda. Už jsem skoro na stejných číslech jako na svém starém účtu.

A ještě lepší je, že jsem právě dostala lajk od @jajsemlogan. Měl 125 tisíc followerů a byl tím, co bylo u nás v Alpine Peaks

nejpodobnější celebritě. Musím ovšem říct, že bych ho pro změnu ráda viděla s *oblečeným* tričkem. Tuhle zpětnou vazbu jsem si raději nechala pro sebe a taky jsem mu dala follow. Netuším, jak zjistil, že vůbec existuju. Já ho znala, protože hrál ve stejném basketbalovém týmu s mým bratrem. Jo a jedna spolužačka měla jeho plakát ve skřínce, což ve mně vyvolávalo celou řadu otázek. Hlavně jestli si je vytisknul sám.

Nick strčil hlavu do dodávky.

„Hodláš nám pomoci, nebo... tam budeš prostě sedět?“

Taky tě ráda vidím, brácho.

„Hodlám tam jen tak sedět. Teda tady.“ Natáhla jsem se pro učebnici a zvedla ji do vzduchu. „Říká se tomu domácí úkol.“

„Jasně...“ přiložil si prst ke rtům. „Protože já bych klidně přísahal, že jsi před chvilkou přidávala příspěvek o svých hashtag vánočních nehtech?“

Ani mě nesledoval, jen občas nakouknul na můj profil, aby mě mohl poštuchovat. Sladce jsem se na něj usmála.

„Rádo se stalo.“ Jestli měl pocit, že mě zastaví jeho chování ve stylu dalšího rodiče, moc se pletl. „Nezapomeň mi to lajknout, jasně?“

Obrátil oči v sloup, nahodil si na rameno obřího polystyrenového soba a odešel. Za normálních okolností bych se při pohledu na to, jak se metr pětáosmdesát vysoký kluk se sobím parožím zarývajícím se mu do žeber snaží naštvane oddušat, od srdce zasmála, jenže v poslední době to mezi mnou a mladším bratrem bylo nějaké divné. Divnější než to, že zrovna sedím uprostřed stáda umělých sobů. Takže vážně hodně divné.

Něco se s ním dělo. To mi bylo jasné. Začalo to ještě předtím, než jsme odjeli z Nashtonu. Bývali jsme si tak blízci a pak začal najednou každou chvíli mizet. Kdykoli jsem se ho zeptala,

co se děje nebo kam jde, jen mě odbyl. Právě proto jsem mu neřkla, jak to bylo s mým starým účtem, s Clarou... ne, že bych o tom řekla vůbec někomu. Komu bych to asi tak mohla říct?!
Bandě plastových Santů?

Nick to měl jednoduché – dobře, s výjimkou těch naražených žeber. Když jsme se sem přestěhovali, najel okamžitě do svých obvyklých dokonalých kolejí – našel si kamarády, přidal se do sportovních týmů, a dokonce založil novou kapelu. A já – já neměla nic. Kromě mamky a tatky, kteří si dělali starosti, že jsem pořád zavřená ve svém pokoji a jestli neudělali s tím stěhováním chybu. Což znamená, že nám hrozilo další stěhování... zase. Nick se jejich výslechu vřdycky vyhnul, protože zmizel na basketbalový trénink nebo naléhavou zkoušku kapely v The Playground, pochybném studiu kousek od místa, kde bydlí Blake. Byl pěkně mazaný. Takže to zbylo na mě. A právě proto jsem se rozhodla, že i když můj starý profil @NoHeleNoelle skončil naprostou katastrofou, tentokrát to dokážu. Sama. Ukážu všem, že to zvládám.

Založila jsem @OneElleOfATime a měsíce práce se konečně začaly vyplácet. Starým followerům, kteří se vrátili, jsem vysvětlila, že jsem si potřebovala dát „kreativní pauzu“. Což znělo daleko lépe než: „Ále, všechno v mém životě šlo do kopru a teď bydlím v Horní Dolní, USA.“

Tentokrát jsem potřebovala svoje followery ujistit, že to myslím vážně – takže jsem napsala, že hodlám mít do konce roku 30 tisíc sledujících. To zaujalo i rodiče a *konečně* mě přestali otravovat, jestli jsem v pořádku.

„Elly?“ Kruciš – upustila jsem telefon a zatvářila se, jako že jsem naplno zaměstnaná matematickým problémem. Mamka přese mě hodila pár krabic. „Nick říkal, že už máš hotovo. Šla bys nám pomoci?“

Záludná otázka. Znervóznilo by ji, kdybych jí pověděla, že jsem se s úkolem vůbec nikam neposunula – takže jestli potřebují, měla bych jim jít pomoci a úkol nenápadně dodělat večer.

„Bude součástí té pomoci přenášení velkých savců?“ zakřehnila jsem se a zaklapla učebnici. Důkazy zničeny. „Natáhla jsem si sval a výslovně mi zakázali nosit cokoli, co má kopyta.“

Usmála se a lehce zvedla obrovskou krabici, která vážila snad tunu, jako by na sobě neměla deseticentimetrové podpátky a džíny, ve kterých není legrace se ohnout.

Není divu, že se nás lidé ptávali, jestli nejsme sestry. Zdálo se, že přestala stárnout v pětadvaceti. Táta měl vážně štěstí – i když mamka tvrdila, že by nikdy neodmítla muže, který dělá tak výborné vafle.

„Naštěstí stačí jen rozvěsit pár cukrových hůlek podél schodiště. Myslíš, že to zvládneš?“

Její definice slova „pár“ mohla taky klidně znamenat stovky, ovšem to by také značilo, že vážně potřebují pomoci. Protáhla jsem se kolem sněhuláka, který byl větší než Nick, a vysoukala se z dodávky.

„Uvědomuješ si, že vaše práce není normální, že ano?“

Podala mi krabici s ozdobami. *Stovkami* ozdob. Znáám ji až příliš dobře. „A kdy byla tahle rodina normální?“

Měla pravdu. Vždycky jsme byli trochu zvláštní. Když mi byly čtyři roky, přestěhovali jsme se z Anglie do Spojených států a od té doby jsme se stěhovali už celkem pětkrát, přes čtyři státy. Před třemi lety, když jsme bydleli ve Filadelfii, si naši založili společnost *Nesem' vám ozdoby!*, která pronajímá vánoční výzdobu a stromečky. V Nashtonu měli obrovský úspěch, takže se přestěhovali sem do Alpine Peaks, aby mohli „rozšířit franšizu a podnikání“, a tudíž pracovat sedm dní v týdnu,

čtyřicet hodin denně. Já a Nick jsme zůstali u babičky z tatkovy strany až do konce školního roku a začátkem léta jsme se přestěhovali sem za rodiče.

Už ani nevím, kolikrát říkali, že tohle stěhování je poslední. Nemám to srdce jim připomínat, že to tvrdili i o těch posledních čtyřech.

Vyskočila jsem z auta ven. „Hlásím se do služby, mami!“

„Zlatíčko...“ potřásla hlavou, když si mě prohlédla. „Ačkoli si vážím každého, kdo mi je ochotný pomoci, možná zkus příště vypadat spíš ‚representativně‘ než ‚ležím doma s angínou‘, dobrá?“

Urazila bych se, jenže... měla naprostou pravdu. Netušila jsem, že budu dnes muset vyjít ven, a když mám v plánu zůstat doma, tak vážně vypadám jako někdo, kdo bude doma.

Takže děsně. Děsně jako někdo, komu se uvolňují vlasy z drdolu, má na sobě tepláky a mamčino staré tričko a pod očima zbytky včerejší řasenky. Takhle děsně.

„Co?“ pomalu jsem se zatočila, až se mi drdol svezl k levému uchu. Dobře já. „Nemám snad styl?“

Rozesmála se taky. „Mám tě rovnou vyfotit, abys to mohla sdílet?“

Obrátila jsem oči v sloup. „To by taky mohl vybuchnout internet, takže raději ne...“

Podala mi krabici. „Pořád máš v plánu získat do Vánoc 30 tisíc followerů?“

„Jo.“ V téhle rodině nesmí člověk ukázat žádnou slabost. Ale aspoň to brala vážně. Vydaly jsme se k domu a pod tenisovými mi vrzal štěrk.

„Úplně v pohodě.“

Teda v pohodě to nebylo, ale co neví, to jí nebolí.

Naši měli vážně radost, že se mi konečně daří, hlavně po tom, co jsem minulý měsíc dostala nabídku sponzoringu od SnapGoGo. Šlo o cestovní kancelář, která si všimla, že přidávám příspěvky o místech, kam bych se chtěla podívat. O důvod víc, proč získat víc fanoušků. Aspoň si v té cestovce nevšimnou, že jsem ve skutečnosti nikdy nikam nejela.

Jak to, že Dove to šlo tak snadno? Chodila do stejného ročníku, a i když jsem ji neznala přímo osobně, dobře jsem věděla, jaká je to legenda. Zjistila jsem to dřív, než kde jsou ve škole zachody. Dove Mooreová měla všechno: kamarády, followery, rodinu, která se každé dva roky nestěhovala... Jasně, nikdy jsem nikoho neslyšela mluvit o ní hezky, ale lidé jako ona se zřejmě nezajímají o to, co si o nich kdo myslí.

Od mého nástupu do školy začátkem září jsme spolu mluvily, počkat, sečtu to, nulakrát. Ne, že bych to nečekala – jen proto, že ji už roky sleduju, ještě nemá povinnosti znát takového obyčejného smrtelníka, jako jsem já. Kolovala informace, že si díky sponzorům vydělala dost na akustický koncert Seana Mendese na oslavě svých narozenin. Pche – na moje narozeniny jsem šla s našima, Nickem a babičkou na bowling. To je skoro totéž.

Ale Sean Mendes nebyl ten hlavní drb. Ne, tohle nebylo u Dove nic neobvyklého. Velkou novinkou bylo, že se svou nejlepší kamarádkou Morgan spustily společný profil – @holkyzpeak. Pořád zakládala nové účty a ty stále narůstaly. Na tomhle se navzájem vyzývaly k podnikání různých vtipných věcí, a i když byl jejich profil jen o pár měsíců starší než ten můj, měl už 50 tisíc followerů. Ne, že bych to kontrolovala. Každou hodinu. A zrovna oznámily, že chystají nějakou soutěž, které se mají účastnit čtyři lidi.

HROZNĚ mě překvapilo, když Dove před pár týdny začala sledovat @OneElleOfATime, a ještě víc, když mi nedávno olajkovala příspěvek.

„Tudy,“ maminka zahrnula a vrátila mě zpátky na zem. „Jé, a řekl ti Nick, že bude s kapelou hrát na nějakých dalších akcích? Napadlo mě, že bychom si je mohli někdy poslechnout. Rodinný výlet?“

Snažila jsem se nesmát. Jak by se asi Nickovi líbilo, kdyby celá rodina poskakovala pod pódiem? Taťku jsme už tančit viděli a z takového zážitku by se nevzpamatoval ani Nickův společenský život.

„To zní dobře. . .“ řekla jsem neurčitě.

Zlobilo mě sice, že se mnou Nick už netráví tolik času, ale dobře jsem věděla, že ani pro něj nebyl začátek jednoduchý. Sotva jsme přijeli, babička onemocněla a musela do pečovatelského domu místo toho, aby bydlela s námi. Nick si s ní byl vždycky bližší a našel ji toho dne, kdy spadla. Takže i když to mezi námi bylo všelijaké, nepodrazila bych ho.

Zahnuly jsme za roh, a když jsem uviděla, co za celý den zvládli, musela jsem hvízdnout.

„Pěkná práce!“

Zahradu pokrývaly ozdoby a jeden ze sousedů si ji dokonce fotil. Přikrčila jsem se, abych obličej schovala za krabicí s ozdobami.

„Děláme, co umíme,“ zatvářila se maminka pyšně.

„Bylo to taky takové, když jsi byla malá?“

Hrozně ráda jsem se jí ptala na její dětství v Anglii. Naklonila hlavu na stranu.

„Jak to myslíš, broučku? Někoho jako Santa Clause jsme měli taky, jestli se ptáš na tohle.“ Tiše se rozesmála, zatímco jsme přeskakovaly řetězy světýlek.

„No jasně. Ale měli jste tohle?“ Pokývla jsem směrem k osvětlenému betlému, který tatínek zrovna montoval na střechu garáže. Ježíšek byl velký jako kráva. Pořádně velká kráva.

Maminka zavrtěla hlavou. „Tohle ne.“ Střelila pohledem po tatínkovi, který zrovna dělal něco, co hodně připomínalo přibíjení Ježíška za ucho ke zdi. Ztišila hlas. „Což bylo asi spíš dobře... Ne, že bych to přiznala našim zákazníkům,“ rozesmála se, ale pak se na mě vážně podívala. „Ale bylo to stejně kouzelné, přísahám.“

„Nenapínej mě, povídej dál.“ I když už jsme toho jako rodina moc nepodnikali, pořád mě strašně zajímaly Vánoce v Anglii. Zněly krásně. „Co půlnoční mše?“ Nejsme věřící, ale ve filmech vždycky vypadala roztomile. „Co všechny ty svíčky a kulichy a zachumlané kabáty?“

„Víš, že jsem se narodila v osmdesátých letech dvacátého, a ne devatenáctého století, že jo?“ rozesmála se.

„Prašť jako uhoď,“ snažila jsem se udržet vážnou tvář, jenže mě polechtala na žebrech a já se ani nemohla bránit. „A co to další? Věšeli jste si punčochy a koukali na telku?“ Hlavou mi běžely všechny ty tradice, které jsme s rodiči dodržovali, než se kvůli rodinnému podnikání naše Vánoce přesunuly na leden. „Pili jste latté s vaječným likérem z červených vánočních kelímků?“

„Ha,“ opřela se maminka o vchodové dveře, aby je otevřela, ale zřejmě byly zamčené, „do takových dvaceti jsem netušila, co latté je.“ Vykulila jsem oči. Odložila krabici a začala hledat něco v telefonu. „Tohle,“ podala mi mobil s fotkou čehosi, co vypadalo jako kulisy vánočního filmu, „byly Vánoce u nás doma.“

Páni. Dokonalá malinká vesnička, nesourodé domky, vánoční stromek s obyčejnými světly v neporušeném sněhu. Zvětšila jsem si ho, zatímco mamka hledala klíč.

„Nevyhledala jsi prostě ‚nejmalebnější vánoční vesnice na světě?‘“

„Copak bych to udělala?“

„Pošleš mi to?“

„Jasně – ten rok jsme zapadali sněhem. Byli jsme v celonárodních zprávách a tak vůbec,“ rozesmála se. „Chudák ženská, která to přišla natočit, u nás zapadla s autem a musela zůstat v domě mé kamarádky. Myslím, že byla poprvé mimo Londýn?!“ Smála se ještě víc. „Neměla bych se jí smát.“ Ale hihňala se stejně a já taky.

„Ráda bych se tam někdy podívala.“ Řekla jsem to tiše, protože maminka vždycky mluvila o tom, že by ráda zajela domů, jenže jsme na to neměli peníze a babička potřebovala pomoc.

„Jednou určitě,“ přikývla. „A teď zpátky do reality – Vánoce máme i tady. A pořád je co dělat, ne?“ Nic jsem na to neřekla, protože jsem přesně věděla, kam se po tom oslím můstku snaží dostat. „Řekla bych, že party v Alpine Peaks budou stejně dobré jako v Nashtonu, co myslíš?“

Chtěla se tím zeptat, jestli na nějakou jdu. Jestli mě někdo pozval.

Nasadila jsem veselý výraz – poslední dobou mi to šlo automaticky.

„Uvidíme. Určitě někde bude nějaká akce.“ Nebo nebude – pokud mě s sebou Nick někam nevezme, což bylo asi tak pravděpodobné, jako že Santa vymění své saně za Uber. Mamka se usmála, ale bylo znát, že jí to stejně dělá starosti.

PRÁSK.

„ARGHHHHH!“

Podívaly jsme se na sebe a naráz vyprskly.

„Táta.“

Upustily jsme krabice a rozběhly se.

Když jsme se ale dostaly před dům, zaznamenaly jsme jen ostré nadávky vycházející zpoza Panny Marie a Josefa, bratra ohnutého smíchy v pase a zvědavého souseda, který vypadal ještě méně nadšeně než před chvílí.

Nechala jsem to na mamce a vyrazila dovnitř, abych se postarala o krabici ležící pod masivním točitým schodištěm.

Jen já a triliarda cukrových hůlek.

O hodinu a půl později jsem voněla jako mentol tak silně, že bych si mohla zřejmě vydělávat jako první lidský osvěžovač vzduchu. Ale musím se pochválit: povedlo se mi to. Každíčkový kousek byl červenobílý. Bylo to hezké – pokud se vám takové věci líbily.

Oopřela jsem se o zeď na vršku schodiště a dovolila jsem si zkontrolovat svůj poslední příspěvek. 562 lajků. Nepřibyl jediný sledující.

Ovšem při zvuku, který jsem zaslechla zezdola, jsem ztuhla.

Klíče v zámku... Otevřely se hlavní dveře.

Sakra! Ta rodina se musela vrátit dřív, než měla.

A já vypadám takhle?! Naši se zblázní.

Podarí se mi se odsud dostat, aniž by si mě někdo všiml?

Zhluboka jsem se nadechla. Srdce, koukej se zklidnit. Potřebuju plán. Rychle!

Jenže když jsem zaslechla hlas osoby, která právě vešla dovnitř, roztekl se mi mozek.

Zdobila jsem si tady vánoční sen, zatímco mě za pár vteřin čekala moje vánoční měra.

KAPITOLA DRUHÁ HOLLY

Přáníčko od mého minulého já jsem postavila na stůl a naklonila tak, aby nebylo vidět, co jsem napsala. Jak je možné, že jsem slupla čokoládu, odškrtnla si všechny položky na seznamu Vánoční výzdoba ložnice, a pořád mi nebylo nic moc?! Takhle se člověk o Vánocích cítit nemá! I když tady vůbec nešlo o to *takhle*. Tady šlo o jednu konkrétní osobu.

NE. MOZKU, OPOVAŽ SE.

Nacpala jsem si do pusy další čokoládu, zesílila zvuk „Santa Tell Me“ a omotala hustý vánoční řetěz okolo mé koláže fotek Ruby a Freda. Tak! Už to bylo lepší. Jak by se někdo mohl cítit špatně v přítomnosti vánočních řetězů?

Měla bych založit nějakou charitu. Celoročně dostupné vánoční řetězy pro případ, že váš den stojí za houby.

Jeden zlatý střapec jsem si pro jistotu zastrčila za sponku. Díval se na mě Colin závistivě, nebo znepokojeně? Vyhodnotila jsem to jako závist, a tak jsem mu kousek zastrčila i za obojek. Drsný. (Ten střapec, ne Colin. Ten se bál i deště.)

Vyndala jsem všech šest přáníček, která jsem si za poslední roky poslala, a snažila se soustředit spíš na všechny ty šťastné vzpomínky v nich než na všechno to nic moc ve mně.

Milovala jsem Vánoce. NIKOHO jsem nemohla nechat mi je zničit.

Ani *jebo*.

Jasně, zlom mi srdce, rozbřeč mě nad popcornem, ALE NA VÁNOCE MI NESAHEJ! Tohle NEBYLO v plánu!

Svalila jsem se na postel. Zdálo se, že se mozek přece jen opovážil.

Woody to provedl před šesti týdny, v kině, těsně předtím, než začal film. PŘED ZAČÁTKEM. Myslela jsem si, že máme za sebou další super den, až do chvíle, kdy položil popcorn na opěradlo mezi nás, naklonil se ke mně, a zrovna ve chvíli, kdy vyzývali k vypnutí mobilních telefonů, zašepтал: „Začíná to být takové obyčejné, nemyslíš?“ Napadlo mě, že tím myslí ta VIP místa, na která jsme se propíchlí, takže jsem ve snaze vypadat sofistikovaně přikývla. Jenže pak pokračoval. „Když si dáme pauzu, bude to pak zajímavější, ne?“ Těžko poznat, jestli se ptal, nebo mi to oznamoval. Ale pak mi stiskl ruku, pustil ji a od té chvíle už mě za ni nikdy nechytil.

Prooč mě jenom nechal vybrat romantickou komedii? Bra-la jsem si to osobně.

Podle všeho měl pocit, že je to mezi námi už jen rutina. RUTINA?! Jak by to mohl myslet negativně? Vždyť zábava je vždycky *lepší*, když je plánovaná!

Fred prohlásil, že je Woody evidentně mimo a já že si zasloužím někoho lepšího. A že to měl aspoň provést ve frontě na popcorn, abych pak nemusela strávit celý film uvažováním, jestli by náš vztah byl zajímavější a spontánnější, kdybych začala pobíhat mezi sedačkami, hulákat „Néééééééééé“ a vyhazovat lentilky do vzduchu. Ruby zase prohlásila: „Já

ho zabiju!“ tak agresivně, že jsem jí radši pověděla, že je teď Woody týden na dovolené. Ale možná jsem neměla protestovat?!

Když jsme vyšli z kina, Woody se mě zeptal, jak se cítím, a já řekla: „Stejně. Úplně stejně.“ Místo: „No, však víš, jako by mi někdo vyrval srdce z těla a rozmixoval ho v sestřině super-silném mixéru.“

Posledních šest týdnů jsem se snažila zjistit, jestli šlo o pauzu... nebo o rozchod.

Stálo to za houbu. Woody si o mně myslel, že jsem nudná a předvídatelná. Já si myslela, že je tak dokonalý, až jsem jednou spočítala, kolik má na hlavě vlasů.

(101 105.)

HOLLY, VYKAŠLI SE NA WOODYHO IRELEVANTNÍ (IKDYŽ OBJEKTIVNĚ SEXY) VLASY A SOUSTRĚD SE NA SVŮJ SEZNAM VÁNOČNÍHO ZDOBNÍ O DEVĚTATŘICETI BODECH.

Měla jsem svůj systém a každý rok něco přibylo. Zvedla jsem ledního medvěda ve svátečním svetru a postavila ho na svůj noční stolek tak, abych každé ráno jako první věc viděla jeho veselý obličej. Sněžitko s New Yorkem, které jsem dostala od Ruby, si vysloužilo čestné místo hned vedle. Přehlíkala jsem si verše a přitom jím zatřásla. *Šup, sněžitko, splň mi přání.*

Po tom, jak probíhal letošní rok, jsem potřebovala dokonalé Vánoce – a jestli mají být dokonalé, bude to chtít taky pořádnou dávku vánočního kouzla. A vánočního kouzla není nikde víc než v New Yorku.

Jenže teleportace nepřípadal v úvahu, takže jsem radši pokračovala ve zdobení. To posílání vánočních přáníček sama sobě byla tradice, kterou jsem se naučila od mamky a ta zase od